

Na veertig jaar

(Love Forty)

Toneelspel in twee bedrijven

door

FRANK VICKERY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NA VEERTIG JAAR - LOVE FORTY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK VICKERY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Marcia - veertig jaar getrouwd met

Ralph - haar echtgenoot

Marcia - als jonge bruid.

Ralph - als jonge bruidegom.

DECOR:

De slaapkamer van het echtpaar. Niet tijdgebonden. Kan zowel in 1957 als veertig jaar later gemeubileerd zijn. Kleerkasten, een tweepersoons bed met twee nachtkastjes, een kaptafel met bankje, wasmand en een hometrainer (fiets). Één deur naar de badkamer en één naar de gang en de andere kamers. Aan het voeteneinde van het bed een laag tafeltje met een stereo installatie. Verder een fauteuil in de buurt van de kaptafel.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat op een leeg toneel klinkt er muziek uit de stereo installatie. Marcia komt uit de badkamer, sluit de deur achter zich. Zij draagt een kamerjas en heeft een handdoek om haar hoofd, en een kleiner handdoekje om haar hals. Als ze binnenkomt haalt ze het laatste van haar nek af en gooit het in de wasmand naast de hometrainer. Gaat aan de kaptafel zitten. Rommelt wat in haar make-up spullen. In gedachten kijkt ze plotseling op en naar buiten. Opeens klinkt de stem van Ralph vanachter de coulissen.

Ralph: Marcia? (zij beweegt zich niet) Marcy, waar zit je? Marcy? (zij schudt zichzelf wakker uit haar gedachten)

Marcia (roept): Ja?

Marcia staat op en zet de stereo af en gaat terug naar de kaptafel. Een paar seconden gaan voorbij, waarin een paar pianoaccorden te horen kunnen zijn. Het licht wordt blauwachtig. De jonge Marcia komt binnen door de gangdeur. Ze draagt een mantelpakje uit de vijftiger jaren. Ze heeft een handtas en een corsage. Kleding en make-up zijn grijs. Ook de jonge Ralph is licht grijs van kleding en make-up. Marcia is onder de indruk van de kamer. Zij giechelt even als ze de kamer doorloopt naar het bed. Gaat op het bed zitten en "probeert" het. Vanuit de gang roept de jonge Ralph.

Jonge R.: Marcia?

Jonge M.: Hierbinnen!

Jonge Marcia loopt snel naar kaptafel en gaat naast Marcia zitten in de fauteuil. Jonge Ralph komt binnen en blijft net binnen de deur staan. Jonge Ralph en Jonge Marcia worden altijd vergezeld van het blauwachtige licht. Ook een geluidseffect is mogelijk.

Jonge R. (komt verder binnen in grijze kleding uit de vijftiger jaren): Nou, hoe vind je het?

Jonge M.: Wat?

Jonge R.: Het huis... de slaapkamer.

Jonge M.: Oh, heel mooi... echt waar!

Jonge R.: En we kunnen het gebruiken zo lang we willen, nou ja, redelijk willen. En als mijn chef niet terugkomt, wie weet, krijgen we misschien wel eerste optie om het te kopen.

Jonge M.: Kun jij je zoiets permitteren?

Jonge R.: Als ik bij de bank blijf werken wel. We zouden een heel voordelige hypotheek krijgen.

Jonge M.: Ik zie mezelf hier nog niet wonen. Jou wel, maar mezelf niet.

Jonge R.: We zijn net een paar uur getrouwd. Je hebt toch geen bedenkingen, wel?

Jonge M.: Natuurlijk niet. Dat bedoelde ik niet. Ik wou alleen maar zeggen...

Jonge R. (*vol genegenheid*): Ik weet wel wat je wilt zeggen. (*gaat op de leuning van haar stoel zitten*) Hoe voel je je?

Jonge M.: Echt??

Jonge R.: Nee, lieg maar tegen me. Je kunt beter maar liegen.

Jonge M. (*na korte stilte*): Ik ben verward.

Jonge R.: Dat is echt, hè?

Jonge M.: Het is allemaal al ingewikkeld genoeg. Laten we het niet nog erger maken door leugens. We hebben beloofd altijd eerlijk te zijn tegen elkaar.

Jonge R.: Ja, hebben we.

Jonge M.: Laten we ons daar dan aan houden.

Marcia: Toen lag het allemaal wel wat eenvoudiger.

Ralph (*achter*): Wat zei je?

Jonge R.: Vertel me eens wat je zo verwarrend vindt.

Jonge M.: Misschien is verward niet het juiste woord. Bezorgd is beter.

Jonge R.: Ze zeggen toch altijd:.... "Gedeelde smart is halve smart."

Jonge M.: Geldt niet voor ons. Zou moeten zijn: "Probleem"

Jonge R.: Wat??

Jonge M.: Moet zijn: Gedeelde problemen.

Marcia: Doe niet zo stom.

Ralph (*achter*): Had je het tegen mij?

Jonge R.: Problemen, zorgen.. het komt allemaal op hetzelfde neer.

Jonge M.: Als jij eerlijk bent zou je je net zo veel zorgen maken als ik.

Jonge R.: Waarover?

Jonge M.: Over ons.... over wat we gedaan hebben. Wat de mensen zullen zeggen.

Jonge R.: Wat we gedaan hebben is onze zaak... Nooit vergeten dat ik altijd mijn best zal doen voor jou!

Jonge M.: Maar het feit dat wij niet van elkaar houden....

Jonge R.: ..betekent dat niets ons pijn kan doen. En als niemand pijn lijdt dan zit er toch geen kwaad in?!

Marcia: Ja, heel wat eenvoudiger.

Ralph (*achter*): Ik ga vlug even naar beneden.

Jonge M. (*na korte stilte*): Denk je dat we het Clive en Barbara hadden

moeten vertellen?

Jonge R.: Wat vertellen?

Jonge M.: Hoe we ons voelen.

Jonge R.: Nee. Zij waren alleen maar getuigen. Wat gaat het hun aan?

Wat gaat het wie dan ook aan?

Jonge M.: Geen spijt dus?

Jonge R.: Absoluut niet. Jij?

Marcia: Nee nee... dat heb je me niet gevraagd.

Jonge M.: Geen spijt dus?

Jonge R.: Absoluut niet.

Marcia: Dat klopt. En toen zei ik...

Jonge M.: En als het nou anders wordt? Als er nou geklopt wordt en het is.. hoe heet ze ook alweer?

Jonge R.: Wie?

Jonge M. *(en Marcia tegelijk)*: Ja, wie?

Jonge M.: Jouw verloofde.

Jonge R.: Sheila? En het spreekt vanzelf dat zij mijn ex is.

Jonge M.: Wat zou er dan gebeuren?

Jonge R.: Het zou net zo goed jouw Peter kunnen zijn die aanklopte.

Jonge M.: Hij is niet mijn Peter. En.... ik heb het het eerst gevraagd.

Jonge R.: Dit is stom. We weten allebei dat dat nooit gebeuren zal.

Jonge M.: Goed. Vergeet Peter en Sheila even.

Jonge R.: Ja.

Jonge M.: Maar als er nou iemand anders langskomt?

Jonge R.: Wie dan?

Jonge M.: Maakt niet uit.

Jonge R.: Het heeft geen zin je daar zorgen over te maken. Dat kan ieder stel gebeuren of ze nou getrouwd zijn "van de weeromstuit" of niet.

Jonge M. *(na korte stilte)*: Heeft niemand je vertelt dat je een grote fout maakte?

Jonge R.: Door met jou te trouwen? *(zij knikt)* Massa's mensen. *(hij loopt naar links van de kaptafel, glimlacht)* En jou?

Jonge M.: Honderden. *(giechelt)* Dus het maakt jou niks uit dat we niet van elkaar houden?

Jonge R.: We kunnen goed met elkaar opschieten. Liefde kan groeien.

Jonge M.: En als dat niet gebeurt?

Jonge R.: Dan gebeurt het niet. *(gaat naast Marcia aan de kaptafel zitten. Ze zitten aan weerszijden van Marcia)* Maar de baby zal ons zeker dichterbij elkaar brengen. *(steekt zijn hand naar haar uit en zij raakt die even aan)*

Jonge M. *(na korte stilte)*: Ik hoop dat ik je nooit verdriet doe.

Jonge R.: Het is maar een stukje papier, dit huwelijk.

Jonge M. (*trekt haar hand terug*): Oh, Ralph.

Jonge R.: Nou, dat is toch zo. Nu ten minste wel. Ieder van ons kan er zo onderuit.

Marcia: Ja, dat klopt.

Jonge M.: Maar ik wil er niet onderuit.

Jonge R.: Natuurlijk niet... en ik op dit ogenblik ook niet. Maar we weten ook allebei dat als we dat ooit willen dan is dat geen probleem.

Jonge M.: Maar als dat nou niet zo is? Als over tien jaar...

Marcia: Of veertig.

Jonge M.: Eén van ons weg wil en de ander is het er niet mee eens? Wat dan?

Jonge R.: De kunst is niet te ver vooruit te kijken. We hebben afgesproken niet verder te kijken dan morgen. En met een beetje geluk vinden we niet alleen een toekomst maar bouwen we samen misschien ook nog een verleden op.

Jonge M.: En als het nou niet lukt?

Jonge R.: Dan gaan we gewoon verder... in verschillende richtingen!

Jonge M.: Zonder om te kijken.

Marcia: Da's een goeie.

Jonge M. (*na korte pauze*): En als we verder gaan en niet weggaan?

Jonge R.: Nou beginnen we weer van voren af aan. Ik geloof niet dat we van te voren de regeltjes moeten afspreken. We moeten ze scheppen terwijl we verder gaan. Dan komen ze voort uit dagelijks gebruik. Pas de regels aan ons aan, niet ons aan de regels.

Jonge M.: Zit wat in.

Marcia: Ik moet hardstikke gek geweest zijn.

Jonge R.: Je moet weleens twijfelen. (*gaat achter jonge M. staan*) Al is het alleen maar zodat ik je twijfels weg kan nemen.

Jonge M.: En jij? Wat heb jij?

Jonge R.: Vlinders in mijn buik. (*zij lacht*) Echt waar. Laten we nooit vergeten hoe het nu voelt. Hoe langer we samen zijn hoe moeilijker het wordt dit vast te houden.

Marcia: Je meent het.

Jonge M.: Misschien zullen we samen nooit meer zo opgewonden zijn als vanavond.

Jonge R.: Dat moet eigenlijk ook. Maar we moeten ons herinneren hoe dat is zodat we het kunnen gebruiken als vergelijking.

Jonge M.: Moeten we dan alles hieraan afmeten?

Jonge R.: Alleen om te peilen hoe dicht we op een bepaald moment bij elkaar gekomen zijn.

Jonge M.: Of hoe ver uit elkaar.

Jonge R.: Als we ooit twijfelen, en dat zal zeker gebeuren, hoeven we

alleen maar terug te denken aan nu.

Jonge M.: Dat zullen we misschien helemaal niet leuk vinden.

Jonge R.: Dat zeg ik ook niet... maar het zal ons wel helpen de zaken duidelijker te zien.

Marcia: Nou, daar heb je gelijk in.

Jonge M. (*na korte stilte*): Ik zou de hele nacht wel door kunnen praten.

Jonge R. (*teleurgesteld*): Echt waar?

Jonge M.: Maar dat doe ik niet.

Jonge R.: Dat mag je gerust. Vrijheid blijheid.

Jonge M.: Het is onze huwelijksnacht.

Jonge R.: Nou..... èn?

Jonge M.: Wil jij nog praten?

Jonge R.: Nee, niet echt.

Jonge M.: Naar bed dan. (*alle drie kijken in stilte naar het bed. Jonge M. ziet badkamerdeur*) Wat is daar achter? (*loopt er heen*)

Jonge R.: De badkamer. (*volgt haar*)

Jonge M. (*doet deur open en kijkt even naar binnen*): Oh, superdeluxe, zeg.

Jonge R.: Alles tot je beschikking.

Jonge M.: Alles?

Jonge R.: Je koffertje. Je kleine frutseltjes.

Jonge M.: Ga je me verwennen?

Jonge R.: Wie weet. (*zij zoenen elkaar*)

Marcia (*kijkt naar ze*): En dat deed jij toen eventjes.

Ralph (*achter. Roept*): Marcy!

Jonge M. (*kijkt weer badkamer in*): Je had het niet allemaal hoeven uit te stallen.

Jonge R.: Weet ik wel. (*Ralph komt de kamer binnen met een fles champagne en twee glazen*)

Ralph: Daar ben je dan... waarom zei je niks?

Jonge M.: Zullen we samen....?

Marcia: Ik zei wel wat. (*Ralph zet fles en glazen op tafeltje aan voet van bed. Marcia ziet de champagne*) Champagne?

Jonge R.: Nee, ik neem de andere badkamer wel. Vanavond tenminste. (*gaat af de gang op, jonge M. gaat af badkamer in. Licht verandert van blauwachtig*)

Ralph: Ja. Champagne. Waarom niet? Het is tenslotte een mijlpaal.

Marcia: Mijlpaal? Molensteen.

Ralph (*lacht, opent champagne*): Waarom zeg je zulke dingen? Je weet dat je er niks van meent.

Marcia (*verder met make-up*): Oh nee?

Ralph: Natuurlijk niet. Tegen wie praatte je?

Marcia: Wat?

Ralph: Ik hoorde je praten. Was je aan de telefoon?

Marcia: Nee, ik was hardop aan het denken, dat is alles.

Ralph: Tegen jezelf aan het praten, hè? Je weet wat ze daarover zeggen.

Marcia: Dat heb ik jou ook wel horen doen.

Ralph: Nonsens. (*over de champagne*) Ik wou hiermee wachten tot je beneden kwam, maar het wordt al wat laat dus heb ik hem nu maar vast opengemaakt.

Marcia: We hebben tijd zat. We hoeven er pas om half acht te zijn.

Ralph: Wie zegt dat?

Marcia: Weet ik niet. Jij, denk ik.

Ralph: Nee. Niet schuldig.

Marcia: Dan Judith misschien.

Ralph: Heb je een fijne dag gehad?

Marcia: Ging best.

Ralph: Dat zegt nogal wat.

Marcia: Nee, het was echt wel fijn.

Ralph: Fijn?

Marcia: Ja.

Ralph: Ik heb je meegenomen uit lunchen. We hebben een partijtje golf gespeeld, ik heb je veertig rode rozen laten bezorgen en jij weet alleen maar te vertellen dat het "wel fijn" was.

Marcia: Oh, goed dan, het was fantastisch. Wou je dat horen? Dank je wel, Ralph, voor een fantastische dag. Een vijf gangen lunch en ik ben op dieet....

Ralph: Ik wist niet dat jij op dieet was.

Marcia: We hebben een partijtje golf gespeeld. Ik speel nooit golf.

Ralph: Hoe lang ben je al op dieet?

Marcia: Acht maanden.. en je stuurt me bloemen terwijl ik last heb van hooikoorts.

Ralph: Ach ja, daar heb ik niet aan gedacht.

Marcia: Op het gevaar af in herhalingen te vervallen zeg ik nog eens: dank je wel, Ralph, ik heb een fantastische dag gehad. (*Ralph laat de kurk knallen en schenkt twee glazen in*)

Ralph: Nou, ik heb mijn best gedaan

Marcia: Dat zeg je nou al veertig jaar: ik heb mijn best gedaan.

Ralph: Nou dan!

Marcia: Nou dan, wat?

Ralph (*reikt haar een glas champagne*): Nou dan, proost. (*ze nemen een teugje. Marcia verder met make-up. Ralph staat er wat houterig bij*) Ik vond het een hele fijne dag.

Marcia: Goed zo.

Ralph: Tenslotte is het ook mijn dag.

Marcia: Natuurlijk.

Ralph: Daar denken mensen vaak niet aan, wel?

Marcia: Wat?

Ralph: Dat het voor de man net zo goed een feestdag is als voor de vrouw. Tenslotte.... heeft hij ook de race gelopen.

Marcia: Je bedoelt... jij?

Ralph: In dit geval, ja. Vind je van niet?

Marcia: Wat? Dat het voor de man net zo goed feest is als voor de vrouw? Of dat men geneigd is dat te vergeten?

Ralph: Allebei, denk ik.

Marcia (*denkt even na*): Ja, en ja.

Ralph: Nou, ik heb een prachtdag gehad.

Marcia: Ik ben alleen blij dat het een rustig etentje is met de meiden.

Ralph (*even stilte*): Echt waar?

Marcia: Ik heb vanavond echt geen behoefte aan een massa volk.

Ralph: Dan vind je het dus niet jammer dat ze geen enorme surprise party georganiseerd hebben?

Marcia: Hemel nee, ik zou geen drie uur achter elkaar kunnen grijnzen.

Ralph: Drink eens uit. (*zij wil hem haar glas aanreiken maar hij heeft het al gepakt*)

Marcia: Waar eten we vanavond? Ik geloof niet dat je me de naam van het restaurant verteld hebt.

Ralph (*schenkt in*): Eh... Stephano.

Marcia: Is dat nieuw? Ik heb er nog nooit van gehoord.

Ralph: Ja. Het is pas nieuw.

Marcia: Ken jij iemand die er al eens geweest is?

Ralph: Geen mens.

Marcia: Nou, het zal wel goed zijn. De meiden zouden niet zo maar ergens reserveren. (*korte pauze*)

Ralph (*korte pauze. Probeert te lachen*): Weet je aan wie ik laatst moest denken? Malcolm en Eileen!

Marcia (*haalt handdoek van haar hoofd*): Wie?

Ralph: Hij werkte vroeger bij mij in de Bank... jaren geleden. Wij waren heel veel samen.

Marcia: Is dat waar?

Ralph: Eileen en jij konden reusachtig goed met elkaar opschieten. (*zet glas op kaptafel*)

Marcia: Echt?

Ralph: Jullie waren heel dik met elkaar.

Marcia: Dat vind ik eng.

Ralph: Waarom?

Marcia: Omdat ik niet weet over wie je het in godsnaam hebt.

Ralph: Het was heel dik aan tussen ons. Met Kerstmis krijgen we altijd nog een kaart. Die met de Kerstster erop.

Marcia: Die kaart herinner ik mij.

Ralph: Ik zou ze best graag nog eens willen ontmoeten.

Marcia: Neem dan contact met ze op.

Ralph: Ja. Ik heb hun adres. Zou jij ze niet willen ontmoeten?

Marcia: Misschien wel, als ik me kon herinneren wie ze verdomme zijn.

Ralph: Die keren dat we samen gingen dineren.

Marcia: Waar?

Ralph: Bij ons thuis en bij hun.

Marcia: En wanneer was dat allemaal?

Ralph: Oh, minstens vijf en twintig jaar geleden.

Marcia: Om een of andere reden heb ik ze volkomen uit mijn geheugen gewist.

Ralph: Zij was echt een type.

Marcia: Hoe heette ze ook alweer?

Ralph: Eileen.

Marcia: Eileen. En hij?

Ralph: Malcolm.

Marcia: Malcolm. Niks.

Ralph: Herinner jij je Clive en Barbara?

Marcia: Waar zie je mij voor aan? Natuurlijk herinner ik me Clive en Barbara. Ze waren getuigen bij ons trouwen.

Ralph: We hebben ze al een hele tijd niet gezien.

Marcia: Wat heb je toch?

Ralph: Hoezo?

Marcia: Je schijnt nogal veel te denken aan mensen die we de laatste tijd niet gezien hebben.

Ralph: Nou ja, dat gebeurt. Als je op onze leeftijd komt, gebeurt dat.

Marcia: Mij gebeurt dat niet.

Ralph: Waar denk jij dan aan?

Marcia (*neemt haar glas*): Voornamelijk aan hoe ik de dag door moet komen.

Ralph: Kijk eens aan... (*lacht*) Je doet het weer.

Marcia: Wat?

Ralph: Dingen zeggen die je niet meent.

Marcia: Ik meen het wel.

Ralph: Ik neem aan dat dat jouw gevoel voor humor is.

Marcia: Dat zei ik niet om leuk te zijn.

Ralph: Waarom dan wel?

Marcia: Omdat het waar is.

Ralph: Dat is een van de dingen die ik altijd gewaardeerd heb: jouw gevoel voor humor.

Marcia: Ralph, (*flink*) ik probeer helemaal niet leuk te zijn.

Ralph: Dat hoef je ook niet.. dat ben je vanzelf.. altijd al.

Marcia: Waarom luister je nooit naar mij?

Ralph: Doe ik wel.

Marcia: Goed. Wat zei ik dan net?

Ralph: Je zei dat je niet probeerde leuk te zijn.

Marcia: Dat bewijst dat je me gehoord hebt. Niet dat je luisterde.

Ralph (*na korte pauze*): Daar heb je me te pakken.

Marcia: Vergeet het maar.

Ralph: Nog eens bijschenken? (*zij wil haar glas weer aanreiken maar hij is haar weer te vlug af. Hij schenkt in*) En Kay en Benny?

Marcia: Wat is daarmee?

Ralph: Die hebben we niet meer gezien sinds God weet wanneer.

Marcia: Nou, dat zal je misschien verwonderen, maar zij hebben ons ook niet gezien.

Ralph: Nee, dat is sarcasme.... helemaal geen humor. (*zet haar glas op de kaptafel*)

Marcia: Ben jij iets aan het bekokstoven?

Ralph: Nee, natuurlijk niet.. helemaal niet. Hoezo, iets bekokstoven?

Marcia: Omdat je op mijn zenuwen begint te werken.

Ralph (*naar voor rechts*): Nee, er is niks aan de hand. Niks. We gaan lekker rustig Chinezen met de meiden.

Marcia: Chinezen?

Ralph: Wat is er?

Marcia: Weet je het zeker?

Ralph: Natuurlijk weet ik het zeker. Wat is er toch?

Marcia: Nou niks... alleen dat ik nog nooit gehoord heb van een Chinees restaurant dat Stephano heet.

Ralph: Hoe kom je in hemelsnaam aan Stephano?

Marcia: Van jou.

Ralph (*lacht*): Nee, dat geloof ik niet.

Marcia: Ik zeg 't je!

Ralph: Nee, nee... we gaan absoluut Chinezen. (*kijkt een beetje bezorgd*)

Marcia: Ik geloof dat het tijd wordt dat we ons testament maken.

Ralph: Hoezo?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto